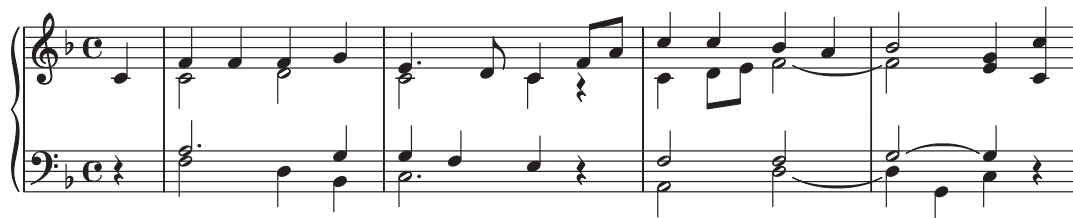
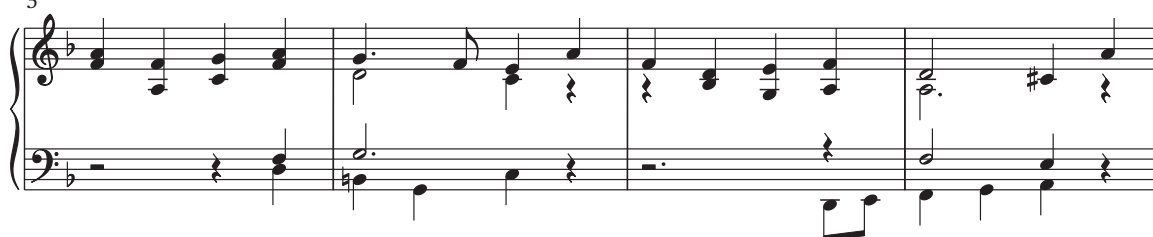

Jævn

Den gam - le Hus-mand staar ved Gavl og stir - rer o - ver Væn - get. Vel

5 er han kun en fat - tig Skravl paa al - le Si - der stæn - get; men

9 nu han ret - ter krø - get Krop og ry - ster af sin Tyn - ge, han

13 lyt - ter til, han vaag - ner op, han hø - rer Lær - ken syn - ge.

1. Den gamle Husmand staar ved Gavl
og stirrer over Vænget.
Vel er han kun en fattig Skravl
paa alle Sider stænget;
men nu han retter krøget Krop
og ryster af sin Tynge,
han lytter til, han vaagner op,
han hører Lærken synge.

2. Han fatted ej, i lange Aar,
dens glade Toneflagren,
fordi han Sommer, Høst og Vaar
stod krummet over Agren.
Nu vaagner han, for første Gang,
der før var stum og stille,
han nynner med, hans Røst faar Klang
ved Lærkens glade Trille.

3. Han saa kun Furen, som han drog
bag sine dorske Stude,
ej Tidens store Tanketog
i Horisonten ude.
Nu føres Haanden over Bryn,
hen over Jordens Skygger
han skuer ud; et Fremtidssyn
sig for hans Tanke bygger.

4. Det Syn er Løn for flittig Færd,
for ondt, han før har døjet;
det løfter sig i Morgenskær
og lægger Smil i Øjet;
det viser ham, hvad Ret og Tro
i Kærlighed kan avle,
der vil for vist en Nytid gro
rundt om ved Husmandsgavle.

Johan Skjoldborg